

Taavi Soininvaara

MIES KERIOTISTA

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Copyright © Taavi Soininvaara ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

ISBN 978-951-1-44763-4

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

PÄÄHENKILÖT SEKÄ KESKEISIMMÄT TOIMIJAT JA TERMIT

- 14K-triadi** Hongkongista lähtöisin oleva, ympäri maailmaa levittäytynyt rikollisjärjestö
- Abdul** Afganistanilaisen Sina-taksisyhtiön kuljettaja
- Al-Hamad, Ibrahim** Egyptiläinen jihadisti
- AllTerrain** Yhdysvaltalainen sotilasalan yritys
- Blackburn, John** Republikaanisen puolueen senaattori
- Chiu, Tzu-wen** Taiwanin tiedustelupalvelun NSB:n pääjohtaja
- DIA** Yhdysvaltain sotilastiedustelupalvelu
- Donovan, Katy** FBI:n etsivä
- El Calaco** Sinaloa-kartellin Los Ántrax -yksikön sicario
- Estevez, Manuel** Sinaloa-kartellin Los Ántrax -yksikön sotilas
- ETA** Arvioitu saapumisaika
- Evans, Jocelyn** Kuvernööri Keith Ledyardin kampanjapäällikkö
- FBI** Yhdysvaltain liittovaltion poliisi
- Flemming, John** Torontolainen kiinteistövälittäjä
- Gamboa, Isaac (El Lobo)** Sinaloa-kartellin Los Ántrax -yksikön päällikkö
- Guoanbu (MSS)** Kiinan tiedustelupalvelu = Kiinan turvallisuusministeriö
- Hanes, Jeff** FBI:n kriittisten tilanteiden reaktioryhmän päällikkö
- Hongkongin dollari** Noin 0,12 euroa
- Hopkins, Charles** Edesmennyt amerikkalaisen Warren Industries -monialakonsernin pääomistaja.
Republikaanisen puolueen oikeistosiiven taustavaikuttaja
- HPL** Helsingin poliisilaitos

Jaatinen, Ossi Keskusrikospoliisin rikosteknisen laboratorion tutkija

Jihadismi Islamin uskontoon pohjautuva väkivaltainen ja ekstremistinen ideologia

Jihadisti Henkilö, joka kannattaa aseellista jihadia tai ottaa siihen osaa

Jokela, Esa Rikosylikonstaapeli. Keskusrikospoliisin henkirikostutkintayksikkö

Ketonen, Jussi Suojelupoliisin entinen päällikkö. Nelli Ratamon äidinäidin leski

Kivikoski, Oskari Luontokuvaaja. Taru Kivikosken poika

Kivikoski, Taru Entinen toimittaja

Krakkeri Tietojärjestelmiin murtautuja

Lam, Dorothy Krakkeri. Kuvernööri Keith Ledyardin avustaja

Ledyard, Keith Länsi-Virginian osavaltion kuvernööri

Lee, Freddy Taiwanin ilmavoimien hävittäjälentäjä

Lee, Mei-ling Freddy Leen vaimo

Legenda Sepitetty elämäntarina, jota väärennetyt asiakirjat tukevat

Linden, Elina Rikoskomisario. Keskusrikospoliisin henkirikostutkintayksikkö

Los Ántrax Sinaloa-kartellin erikoisyksikkö

Lundhagen, Scott FBI:n etsivä

McGillis, Tom AllTerrain-yhtiön operaatioista vastaava johtaja

Mettälä, Pyry Rikoskonstaapeli. Keskusrikospoliisin henkirikostutkintayksikkö

Mountain Master (489) Triadostasnon johtaja

MSS (Guoanbu) Kiinan tiedustelupalvelu = Kiinan turvallisuusministeriö

Mujahideen-taistelija Islamilainen uskonsoturi

NRC Yhdysvaltain ydinsäätelykomissio

NSA Yhdysvaltain kansallinen turvallisuusvirasto
NSB Kansallinen turvallisuusvirasto. Taiwanin
tiedustelupalvelu
NWS Yhdysvaltain kansallinen sääpalvelu
Orlando Tuntematon syväkurku
Postata Varjostaa
Ratamo, Arto Suojelupoliisin osastopäällikkö ja päällikön
avustaja
Ratamo, Nelli Arto Ratamon tytär
Red Pole (426) Triadiosaston voimankäytöstä vastaava
päällikkö
Sicario Latinalaisen Amerikan huumekartellien
palkkatappaja
Simmons, Eric (Chi Zhongguo) MSS:n/Guoanbun New
Yorkin tiedusteluaseman päällikkö
Sinaloa Meksikolainen rikolliskartelli
Taiwanin dollari Noin 0,30 euroa
Taliban Pakistanissa ja Afganistanissa toimiva
sunnimuslimilainen ääriliike
Triadi Kiinasta, Hongkongista, Taiwanilta tai Macaosta
lähtöisin oleva rikollisjärjestöjen yhteenliittymä
Tsai, Chia-hao (Ankka-hao) 14K:n Taiwanin osaston Red
Pole
Virkki, Tuula Rikoskonstaapeli. Keskusrikospoliisin
henkirikostutkintayksikkö
Wrede, Erik (Skotti) Suojelupoliisin päällikkö
Wu, Albert Torontolaisen Chinatown Centre -ostoskeskuksen
isännöitsijä
Yang, An-lo 14K:n Taiwanin osaston Mountain Master
Zambada García, Ismael (El Mayo) Sinaloa-kartellin johtaja

Kiinan täytyy olla valmis käyttämään ydinaseita ja sen tulisi hylätä "ei ensi-iskua"-doktriininsa pitääkseen Tyynenmeren alueella muodostumassa olevat sotilaalliset liittoumat kurissa.

KIINALAINEN DIPLOMAATTI SHA ZUKANG, PEKING, SYYSKUU 2021.

Pyydettyessä selventämään tarkoittiko hän, että toisin kuin Ukrainassa, Yhdysvaltain joukot – amerikkalaiset miehet ja naiset – puolustaisivat Taiwania Kiinan miehitystä vastaan, presidentti Biden vastasi: "Kyllä".

CBS 60 MINUTES -UUTISMAKASIINIOHJELMA, 19. SYYSKUU, 2022.

PROLOGI

Lumileopardi

NURESTAN, AFGANISTAN. 2. HEINÄKUUTA

Oskari Kivikoski oli nähnyt elämässään useita tappajia, mutta tällä kertaa hän oli tekemisissä poikkeuksellisen häikäilemättömän ja julman yksilön kanssa. Eikä hän tarkoittanut runsaan sadan metrin päässä alarinteessä hitaasti käyskentelevää majesteettisen kaunista lumileopardia vaan laakson vastakkaisella rinteellä saalista etsivää salametsästäjää, jota hän kuvasi ja tarkkaili järjestelmäkameransa teleobjektiivin läpi.

Kivikoski käänsi kameraansa ja hykerteli tyytyväisyydestä nähdessään, kuinka hänen Stingiksi nimeämänsä pitkähäntäinen, vaaleakarvainen ja mustatäpläinen kissapeto asteli pehmeästi laakson pohjalta erkanevaan kapeaan solaan. Komea urosyksilö painoi varmasti lähemmäs sata kiloa ja oli häntineen yli kaksi metriä pitkä. Kivikoski napsi komistuksesta useita ensiluokkaisia valokuvia. Keski-Aasian vuoriseudulla eläviä uhanalaisia lumileopardeja oli jäljellä enää nelisen tuhatta ja Afganistanista niitä löytyi vain sadasta kahteensataan yksilöä. Kiitos salametsästäjien, jotka tienasivat lumileopardien turkeilla tähtitieteellisiä summia. Totuuden nimissä oli tosin myönnettävä, että *vuorten aaveiksi* kutsuttuja eläimiä tappoivat myös karjaansa suojelevat maatilalliset, ja muiden lajien eläimille asetetut ansat. Yhteensä lumileopardeja uskottiin surmattavan maailmalla vuosittain 220–450 yksilöä, mutta lukumäärä oli pelkkä karkea arvio: eläin asui poikkeuksetta niin syrjäisillä seuduilla, että sen tarkkailu oli äärimmäisen vaikeaa.

Kivikoski huokaisi helpotuksesta nähdessään Stingin katoavan syvälle solaan, ei siksi että olisi pelännyt oman hen-

kensä puolesta (historia ei tunne ensimmäistäkään todennettua tapausta, jossa lumileopardi olisi hyökännyt ihmisen kimppuun) vaan siksi, että komistus oli päässyt pois salametsästäjän ulottuvilta. Rikollinen saisi taivaan kiitos jäädä nuolemaan näppejään. Kivikoski uskoi, että olisi ahdistunut pahan kerran, jos olisi joutunut katselemaan kameransa linssin läpi, kun Stingiä ammuttiin. Hän oli nuoresta iästään huolimatta ehtinyt toimia luonnonsuojelun parissa jo vuosia ja nähnyt salametsästäjien tappamia vuorigorilloja Ugandassa, valkoisia sarvikuonoja Etelä-Afrikassa ja elefanteja Keniassa. Mutta itse tappohetkeä hän ei taivaan kiitos vielä koskaan ollut joutunut todistamaan.

Kivikoski lasi kameran käsistään ja hymyili katsellessaan ympäröivän maiseman kauneutta. Hän oli toiveammatissaan. Rinteiden heleänvihreää ruohikkoa pilkuttivat setripuut ja kuuset, laakson pohjalla virtasi kuohuva vuoristopuro, ja kaiken kruunasivat horisontissa kohoavat lumihuippuiset vuoret. Näkymä veti vertoja mille tahansa Itävallan tai Sveitsin komeimmista alppimaisemista.

Kivikoski siirtyi hieman syvemmälle tuuheiden kuusten varjoon. Heinäkuun alun päivä oli tukahduttavan kuuma, reilusti yli kolmikymmenasteinen. Oli seudun syrjäisyyden ja autiuden ansiota, tai pikemminkin syytä, että lumileopardi pystyttiin Nurestanissa väijymään myös päiväsaikaan. Täällä äärimmäisen arat eläimet uskaltautuivat liikkumaan muulloinkin kuin vain öisin ja aamu- ja iltahämärissä. Se teki Nurestanin lumileopardista erityisen haavoittuvia.

Kello oli 09.48, Kivikoski näki rannekellostaan, ja päätti odotella vielä hetken. Hän oli luvannut autonkuljettajalleen Abdulille, että palaisi laakson suulle pysäköidylle maasturille puoleenpäivään mennessä. Hän ei suinkaan ollut palannut autonkuljettajaa siksi, että oli varoissaan, vaan siksi

että oli pakko. Talibanin hallitsemassa Afganistanissa ulkomaisen nuorukaisen ei todellakaan sallittu ajella yksikseen pitkin vuoristoseutuja. Vaikka ei Kivikoski tätä nykyä enää täysin varatonkaan ollut. Hän teki luonnonsuojelutyötä sataprosenttisesti eläinten auttamisen motivoimana, mutta viime aikoina hänen maineensa oli kasvanut ja rahaakin oli alkanut tulla. Hän teki yhteistyötä Kansainvälisen salametsästyksen vastaisen säätiön IAPF:n ja Maailman luonnonsäätiön WWF:n kanssa ja sai niiltä korvauksia kuluistaan ja pieniä palkkioita havainnoistaan. Mutta valtaosan tuloistaan hän hankki myymällä valokuviaan ja reportaasejaan aikakauslehdille ja nettiportaaleille. Suurimman tyydytyksen hän puolestaan sai ilmiantaessaan löytämänsä salametsästäjät viranomaisille. Hän todellakin oli unelma-ammattissaan.

Kivikoski kohotti kameransa ja tähysteli huolellisesti vastarinnettä salametsästäjää etsien. Kuvotus näytti poistuneen alueelta, toivottavasti jonnekin minne aurinko ei koskaan paistanut. Nyt hänkin voisi lähteä. Kivikoski ei halunnut ottaa sitä riskiä, että salametsästäjä näkisi hänet: mies virkaveljineen painuisi takuuvarmasti maan alle, jos leviäisi tieto, että joku tarkkaili heidän tekemisiään. Hän aikoi toimittaa salametsästäjästä nappaamansa kuvat viranomaisille ensi tilassa.

Kivikoski kaivoi älypuhelimien shortsiansa reisitaskusta, avasi lataamansa offline-kartan ja etsi järkevimmän paluureitin. Hän oli ajautunut ensin Stingiä ja sitten salametsästäjää seurattessaan kauas Abdulista ja miehen maasturista.

Lopulta Kivikoski työnsi puhelimen takaisin taskuunsa ja lähti tarpomaan ripeästi ylös rinnettä. Abdul oli pysäköinyt ikälopon, Yhdysvaltain asevoimien hylkäämän avomaasturinsa keskelle ei mitään, lähelle Nurestanin kansallispuiston alueen rajaa.

Hiki virtasi solkenaan kun Kivikoski varttitunnin kipuamisen jälkeen saapui rinteeseen harjalle. Hän nappasi vesipullon reppunsa sivutaskusta ja lähti saman tien laskeutumaan kohti seuraavan laakson pohjaa. Kuusikko kasvoi tällä rinteellä harvana. Alaspäin matka taittui pehmeässä ruohikossa vauhdilla, eikä aikaakaan kun Kivikoski näki joen, joka tämän laakson oli vuosituhansien aikana kovertanut. Ja sotilaita... Mitä helvettiä!

Kivikoski heittäytyi maahan ja ryömi lähimmän puun taakse niin ripeästi kuin suinkin pystyi. Ei kansallispuiston laitamalla armeijan joukko-osastoja pitänyt olla, sen hän oli selvittänyt huolella ennen tänne tuloaan. Hän tarttui kameraansa, poisti linsinsuojan ja tarkensi kuvaa. Mikä harjoitus täällä, luonnonsuojelualueella, oli meneillään? Miehiä oli kaikkiaan kolmatta kymmentä, ja suurin osa heistä oli pukeutunut perinteisiin jihadistiasuihin kasvojen suojaksi kiedottuine keffiyeh-huiveineen. Muutamat miehistä olivat kuitenkin pukeutuneet ja varustautuneet kuten länsimaiset sotilaat. Alueella näkyi niin rynnäkkökiväärejä, kannettavia panssarintorjuntaohjuksia kuin raskaita konekivääreitä.

Kameran teleobjektiivi surisi kun Kivikoski tarkensi kuvaa mieheen, joka näytti olevan sotilaiden keskiössä. Hän kirosi hiljaa ihmetyksestä – mies oli kuin olikin länsimaalainen. Sekin kummastutti, ettei yksikään sotilaista kantanut maastopuvussaan sen enempää rintamukseen ommeltua nimilappua kuin arvomerkkejäkään. Kivikoski tiesi kyllä miltä sotilaat yleensä näyttivät: hän oli viettänyt teini-iässä lukemattomia tunteja tv-uutisten ääressä äidin ollessa jollakin ulkomaankomennuksistaan. Äiti oli työskennellyt parinkymmenen vuoden ajan monien ulkomaisten media-yhtiöiden palveluksessa, usein maailman pahimpien kriisi-

pesäkkeiden tuntumassa, ennen kuin auto-onnettomuus ja loukkaantuminen olivat katkaisseet hänen uransa.

Hetken mielijohteesta Kivikoski heilautti repun selästään, kaivoi esiin Iridium 9555 -satelliittipuhelimen ja painoi äitinsä numerolle varaamaansa pikavalintanäppäintä. Kivikoski tuskastui sitä pahemmin, mitä kauemmin aikaa kului. Missä hitossa se kuppasi, Suomessahan elettiin vasta aamua.

”Taru Kivikoski.”

”Se olen minä, Oskari. Yksi pikainen kysymys Nurestanin vuorilta Afganistanista, aivan Pakistanin rajan tuntumasta. Satutko tietämään, että jokin länsimainen valtio... tai taho tekisi yhteistyötä Talibanin kanssa?”

”Mitä ihmettä...”

”Vastaa nyt vaan. Soitan satelliittipuhelimella.”

”Minun tietääkseni mikään sivistysvaltio ei tee sotilaallista yhteistyötä Talibanin kanssa. Eikä myöskään Iran, Venäjä tai Kiina”, Taru Kivikoski sanoi. ”Tiedätkö...”

”Länsimaiset sotilaat kouluttavat mujahideenejä tämän päivän Taliban-Afganistanissa. Tässä ei ole mitään järkeä”, Oskari Kivikoski kuiski.

”Missä sinä tarkkaan ottaen...”

”En pysty nyt puhumaan. Soitan paremmalla ajalla heti kun pääsen ihmisten ilmoille”, Oskari Kivikoski sanoi ja katkaisi puhelun.

Kivikosken uteliaisuus muuttui saman tien peloksi hänen nähdessään, kuinka yhdestä sotilaiden maastoautosta kiikarit käsissään nouseva jihadististi asteli harjoitusalueen laidalla seisovan, muita vanhemmalta vaikuttavan länsimaisen miehen luokse. Kiikarimies osoitti sormellaan hänen suuntaansa! Kivikosken syke kohosi, kun vanhempi sotilas kääntyi vierellään seisovan jihadististin puoleen, ja hän lakkasi hengittämästä nähdessään, kuinka kaksi jihadistista nousi vauhdilla

maastoautoon. Se kiihdytti välittömästi matkaan. Kohti häntä. Ja sitten kajahtivat laukaukset...

Kivikoski oli vähällä nielaista kielensä luotien osuessa puihin ja vinkuessa ohitse. Hän painautui ruohoa vasten niin tiukasti kuin pystyi. Päässä löi tyhjää, mitä helvettiä täällä oli tekeillä?

Karkuun ei kannattanut edes yrittää, maasturi pystyi ajamaan tämän rinteeseen harvakasvuisissa metsiköissä vaivatta, hänet tavoitettaisiin hetkessä. Moottorin äänen perusteella tulijat olivat jo lähellä. Kivikoski poimi kameransa toisesta muistikorttipaikasta sovittimessa olevan micro-SD-kortin, työnsi sen kameralaukusta nappaamaansa suojakoteloon ja nielaisi alle kahden sentin pituisen ja parin millin paksuisen paketin kuin päänsärkytabletin.

ENSIMMÄINEN OSA

Eloonjäänyt

2. HEINÄKUUTA – 4. HEINÄKUUTA

1.

TIISTAI 2. HEINÄKUUTA

Arto Ratamo istahti pienehkön marjapuuronvärisen omakotitalon edustalla, vehreällä nurmella nököttävän terassipöydän ääreen Lounais-Irlannin Kenmaren pikkukaupungissa ja huokasi syvään. Tonttiin rajoittuvan pikkutien takana näkyi subtrooppisen vehmas lehtipuumetsä. Kerryn kreivikunta oli varsin runsassateista seutua jopa Irlannin mittapuun mukaan.

Ratamo kohotti mukillisen Bewley's Rich Roast -kahvia huulilleen, hän oli ihastunut sattumalta löytämänsä irlantilaiseen mokkalaatuun niin perinpohjaisesti, että oli hankkinut pari pakettia kotiin viemisiksikin. Yksi hänen elämänsä parhaista reissuista oli päättymässä. Vain kahden tuhannen asukkaan Kenmare oli ollut loistava tukikohta. Se sijaitsi Irlannin kenties kuuluisimman kiertoajelureitin, vajaan parinsadan kilometrin pituisen, Iveraghin niemimaan ympäri kulkevan Ring of Kerryn varrella. Maisemista parhaan muiston oli Ratamon mieleen piirtänyt Skellig Michael -saari, osin siksi että se oli Tähtien sota -elokuvien sankarin Luke Skywalkerin pitkäaikainen, joskin kuvitteellinen, erakonpesä. Ratamo oli patikoinut kolmen viikon matkansa aikana lukuisia kertoja lyhyen ajomatkan päässä sijaitsevan Killarneyn kansallispuiston luonnonkauniilla poluilla ja ajanut kerran

vuokra-autollaan myös Kenmaren eteläpuolella sijaitsevan Bearan niemimaan ympäri kiertävän, 200 kilometriä pitkän Beara Wayn.

Ratamo asteli sisälle Airbnb-taloonsa, loi viimeisen silmäyksensä ympärilleen ja tarttui matkalaukkuunsa. Hän raahasi sen Audi A1 -autoonsa ja palasi pihalle hyvästelemään Astaksi nimeämänsä aasin, jonka laidun rajoittui talon nurmikkoon. Hän kaivoi takkinsa taskusta omenan, joka katosi Astan suuhun alta aikayksikön, ja sukki sitten hymyillen hetken aikaa aasin karheaa, lyhyttä harjaa. Edessä oleva kolmen ja puolen sadan kilometrin ajomatka Dublinin lentoasemalle tulisi kestämään noin neljä ja puoli tuntia.

Ratamo muistutti tapansa mukaan itseään siitä, että Irlannissa piti ajaa tien vasemmalla puolella ennen kuin käynnisti Audin ja kaasutti sen kohti koillista. Tummat ajatukset valtasivat hänen mielensä saman tien. Irlannin-matka oli sujunut loistavasti, mutta nyt pakkolomailu alkoi jo riittää. Hänet oli pidätetty suojelupoliisin virastaan kesäkuun alussa, sen jälkeen kun oli paljastunut, että hän oli viivytellyt kertomasta Matti Hiekkalan puhelusta kollegoilleen. Useisiin törkeisiin rikoksiin syyllistyneen Martyrs for Earth -ympäristöjärjestön jäsen Karita Hiekkala, Matti Hiekkalan tytär, olisi todennäköisesti onnistuttu jäljittämään ja pidättämään, jos Ratamo olisi kertonut välittömästi asiasta kuultuaan, minne Matti Hiekkala oli toimittanut rahaa tyttärelleen. Hän tiesi kyllä, että virasta pidättämiselle oli täydet perusteet. Sitä hän sen sijaan ei vieläkään ymmärtänyt, kuinka oli saattanut olla niin typerä, että oli vaarantanut pitkän Supo-uransa auttaakseen nuorta naista, jonka hädin tuskin tunsin. Nyt piti jännittää kuukausitolkulla, saisiko hän huomautuksen, varoituksen, sakot vai potkut.

Ratamo yhdisti älypuhelimensa Audin kaiuttimiin, ja hänen mielialansa alkoi koheta heti kun J. J. Calen Natu-

rally-albumin rennot sävelet soljuivat ilmoille. Hän saapui Dublinin lentoasemalle vain runsasta tuntia ennen lentonsa lähtöä, joten lounge-vierailuun ei ollut aikaa. Auton luovutuksen ja pikavauhtia ahmitun perusburgerin jälkeen oli jo aika nousta koneeseen. Hän taktikoi onnistuneesti valitsemalla kuunneltavakseen polkupyöräilevän toimittajan Matti Rämön Rengasrikkoja Saharassa -podcastin, joka tuuditti hänet uneen varttitunnissa.

Helsinki-Vantaalla Ratamo sai matkalaukkunsa parinkymmenen minuutin odottelun jälkeen ja veti sen verkkaisesti muutaman sadan metrin päähän P3-parkkihalliin. Päivä oli niin helteinen, miltei kolmikymmenasteinen, että hän avasi ensi töikseen ikälöpun kuplavolkkarinsa rätkikaton ja pyyhki sen jälkeen viime viikkojen pölyt tuulilasista.

Ajomatka Ullanlinnaa kesti iltaruuhkassa lähes kolme varttia. Hän pysäköi uskollisen kumppaninsa Korkeavuorenkatu 1:n sisäpihalle ja ilahtui ajatellessaan, että pääsisi hetken kuluttua pitkästä aikaa saunaan. Tytärtään hän ei harmi kyllä tänään näkisi: Nelli oli lähtenyt opiskelukavereittensa kanssa pyöräretkelle. Ratamo nousi ketterästi ensimmäiseen kerrokseen, missä matka yllättäen katkesi, kun Jussi Ketosen huoneiston ovi avautui. Vaalea labradorinnoutaja Musti ryntäsi tervehtimään Ratamoa yhtä innokkaasti kuin aina.

”Onko kaikki hyvin?” asuntonsa ovelle ilmestynyt Ketonen huikkasi. ”Huomasin ikkunasta, kun ajoit pihaan. Ajattelin ehdottaa saunan lämmittämistä, saisit kertoa matkakuulumiset tuoreeltaan.”

Ratamo kirosi mielessään. Ketosen vaimon Marketan, Nellin äidinäidin, menehdyttyä vajaa vuosi sitten mies oli kärsinyt jatkuvasti juttuseuran puutteesta.

”Tule tunnin päästä, niin ehdin purkaa tavarat ja syödä jotakin.”

”Koira tulee seuraksesi”, Ketonen huusi Ratamon perään.
”Saat käyttää sitä ulkona, jos haluat..”

Kapteeninkadulla, Helsingin Ullanlinnassa, seisovan kerrostalon asunnossa uhriaan odottava mies tunnettiin nimellä *El Calaco*, luuranko, osin siksi että hän oli aina ollut langanlaiha ja osin siksi että hän jätti jälkeensä ruumiita. Juuri nyt hän olisi halunnut ottaa hengen pois kohteeltaan välittömästi: meneillään oli yksi epämiellyttävimmistä tehtävistä, joihin hän *sicariona* kuunaan oli joutunut.

El Calaco oli kytkinyt Helsingin ydinkeskustan tuntumassa sijaitsevan Airbnb-kerrostalokaksion ikkunan ääressä jo kolmatta tuntia odottamassa kohteensa saapumista ulkomaanmatkalta. Asunnossa ei ollut ilmastointia, ja ikkunat olivat olleet kiinni ties kuinka monta vuorokautta. Hän ei voinut herättää huomiota tuulettamalla asuntoa, eikä se paljoa olisi auttanutkaan, kun ulkona hohkasi kolmenkymmenen asteen helle. Sisällä lämpötila tosin lähenteli takuulla neljääkymmentä. Hiki valui otsalta solkenaan, silmiä piti pyyhkiä tämän tästä.

El Calaco tuohtui itselleen. Totta helvetissä hän oli tottunut kestävänsä kuumuutta, hän oli sentään kotoisin Länsi-Meksikon Culiacánista, missä lämpötila saattoi kohota neljänkymmenen asteen korville jopa joulukuussa. Mutta miksi helvetissä Sinaloa-kartellin täytyi hoitaa tappotehtävä napapiirin tuntumassa sijaitsevassa pikkuvaltiossa? El Calacon tietojen mukaan kartellilla ei ollut Suomessa minikäänlaista toimintaa. Eurooppaan kaupattavat huumeet jaeltiin Espanjan, Italian ja Hollannin kautta. Mutta hänen tehtävänsä ei ollut kyseenalaistaa käskyjä, vaan noudattaa niitä.

Hän oli Sinaloa-kartellin Los Ántrax -iskuryhmän jäsen ja Los Ántraxiin kuuluvien tappajien piti totella määräyksiä ilman turhia kysymyksiä. El Calaco sai valitettavan usein kontolleen ne ulkomaankomennukset, joissa hänen lähes täydellisestä englannin kielen taidostaan oli hyötyä.

El Calacon mietteet katkesivat, kun kirkkaankeltainen avoauto kääntyi vastapäisen kerrostalon sisäpihalle. Kupla-volkkari ja lyhythiuksinen tumma ja roteva mies. Vihdoinkin. Hän asteli muutaman metrin päähän ikkunasta ja kumartui pöydällä jalkatukien päällä seisovan Socom MK-13 -tarkkuuskiväärinsä ääreen.

El Calaco asetti SIG Sauer Tango 6, Riflescope -tähtäimen sopivan silmäetäisyyden päähän ja painoi sormensa liipaisinsuojan kaarelle. Kohdeasunnon olohuoneeseen oli matkaa vain vaivaiset kuusikymmentäkaksi metriä, ulkona ei tuullut juuri nimeksikään ja näkymä oli esteetön. Knight's Armament MK-11 -äänenvaimennin pitäisi huolen siitä, ettei kukaan tulisi kuulemaan laukausta. Hän oli avannut raolleen ikkunan, josta tulisi ampumaan. Socomin lippaaseen syötetyn .300 kaliiperin patruunan vajaan kolmen senttimetrin pituinen luoti tulisi läpäisemään kohdeasunnon ikkunan kuin neula ihon ja jatkaisi matkaansa suoraan uhriin, vaikka hän joutuikin ampumaan lasiin noin kahdenkymmenen asteen kulmassa.

El Calaco kirosi, kun hiki valui jälleen silmiin, mutta nyt hän ei enää voinut irrottaa otettaan aseesta. Hän tulisi todennäköisesti saamaan vain yhden tilaisuuden, yhden laukaisun.

Kohdeasunnon ovi avautui, ja El Calacon sormi painui liipaisimelle. Hän ilahtui nähdessään uhrinsa ja kirosi heti perään mielessään, kun asuntoon rynnäköi myös ylienergisesti sinne tänne säntäilevä suurehko koira. Siitä kukaan ei häntä ollut varoittanut. Tumma suomalainen katosi matkalaukkui-

neen näkyvistä, mutta koira kiersi asuntoa kuono laotalattiaa viistäen. El Calaco harkitsi pyyhkäisevänsä hikeä silmäkulmistaan, mutta luopui aikeesta. Pian hän pääsisi pois tästä pätsistä.

Samassa kohde astui olohuoneeseen. El Calaco haki täh-täimen hiusristikolla miehen sydäntä. Suomalainen seisahtui keskelle olohuonetta. Kasvot häneen päin. Ristikko oli sydämen päällä...

El Calaco veti liipaisimesta täsmälleen samalla hetkellä, kun koira iski etutassunsa kohteen lonkalle. Winchester Magnum -patruunan luoti lähti matkaan tuhannen metrin sekuntinopeudella, ja El Calaco näki sen osuvan maaliinsa juuri ennen kuin hiki sumensi hänen näkökenttensä. Hän pyyhkäisi silmiään ja katsoi vastapäisen talon suuntaan - tummaa suomalaista ei enää näkynyt.

2.

KESKIVIIKKO 3. HEINÄKUUTA

Lähes neljänkymmenen asteen helle ei liiemmin kiusannut Taru Kivikoskea, koska hän ja autonkuljettaja Abdul pitivät ikälopun ja ilmastoimattoman Ford Ranger -lava-auton ikkunoita auki. Viiden tunnin ajomatka Kabulin ympäristön kiuvan kiviautiomaan poikki ensin rehevään Kunarjoen laaksoon ja lopulta Nurestanin luonnonsuojelun alueen itälaidalle sen sijaan oli väsyttänyt Kivikosken miltei uneen asti. Hän oli ryhtynyt jäljittämään poikaansa eilisaamuna heti Oskarin satelliittipuhelun jälkeen ja tullut nopeasti siihen vääjäämättömään lopputulokseen, että hänen lapselleen oli tapahtunut jotakin pahaa. Kun Oskari ei ollut vastannut puhelimeen vielä illallakaan, Kivikoski oli ostanut lentoliput Kabuliin, matkustanut läpi yön ja saapunut perille aamupäivällä.

Huoli kaiversi Kivikosken mieltä. Heistä oli tullut Oskarin kanssa poikkeuksellisen läheiset sen jälkeen kun poika oli menettänyt isänsä vuonna 2018. Kivikoski oli ajanut pian miehensä menehdyttyä pahan kolarin ja joutunut pitkälle sairauslomalle niskavamman takia, joten hänellä oli ollut pojalle roppakaupalla aikaa. Toivuttuaan parempaan kuntoon Kivikoski ei enää ollut saanut kenttätöitä, joten hän oli valinnut mieluummin osatyökyvyttömyyseläkkeen kuin umpitylsän toimistohomman. Tarkoitus oli ollut vain kasata